

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko [...] S. Spółka z o.o. w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 listopada 2013 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 7 marca 2013 r., sygn. akt VII Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł (sto
dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. VII Wydział Pracy wyrokiem z dnia 7 marca 2013 r., po rozpoznaniu apelacji powoda M. K. z dnia 11 stycznia 2013 r. i z dnia 14 stycznia 2013 r. od wyroku Sądu Rejonowego w W. IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 października 2012 r., oddalił apelację z dnia 14 stycznia 2013 r. (pkt I wyroku), ponadto zmienił zaskarżony wyrok w jego pkt 2 co do orzeczenia o kosztach w ten sposób, że zasądzoną od powoda na rzecz strony pozwanej [...] S. Spółki z o.o. w W. kwotę obniżył do 77 zł, a dalej idącą apelację z dnia 14 stycznia 2013 r. oddalił (pkt II wyroku) oraz zasądził

od powoda na rzecz pozwanej 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym (pkt III wyroku).

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy uznał apelację powoda zasadną jedynie w części dotyczącej kosztów postępowania, natomiast podzielił ocenę Sądu Rejonowego, że zachowanie powoda w trakcie zdarzenia z dnia 6 czerwca 2011 r. stanowiło ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych uzasadniające rozwiązanie z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. i w tym zakresie oddalił apelację powoda.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie następujących przepisów: 1/ art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § k.p.c., „które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik”, 2/ art. 233 § k.p.c. w zw. z art. 391 § k.p.c., 3/ art. 378 § 1 k.p.c., „które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik”, 4/ art. 381 k.p.c. i art. 382 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c., „które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik”, 5/ art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, „które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik”, 6/ art. 52 § 1 k.p. w związku z art. 100 § 1 i 2 k.p., „poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, przez co zaskarżone orzeczenie nie odpowiada prawu”, 7/ art. 8 k.p. „poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, przez co zaskarżone orzeczenie nie odpowiada prawu”, 8/ art. 52 § 1 k.p. w związku z art. 100 § 1 i 2 k.p. „poprzez ich błędną wykładnię, przez co zaskarżone orzeczenie nie odpowiada prawu”, 9/ art. 52 § 2 k.p. „poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, przez co zaskarżone orzeczenie nie odpowiada prawu”.

Zdaniem skarżącego, okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania jest jej oczywista zasadność ze względu na „lakoniczność i szątkowość uzasadnienia” wyroku Sądu Okręgowego, co „przejawia się również w objętości uzasadnienia zaskarżonego” orzeczenia. W ocenie skarżącego istnieje również potrzeba wykładni art. 233 § 1 k.p.c., mająca „ujednolicić stanowisko w kwestii dopuszczalności wskazywania art. 233 § 1 k.p.c. w charakterze podstawy kasacyjnej”.

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu lub innemu sądowi równorzędnemu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i wyroku Sądu Rejonowego oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Skarżący

domagał się także zasądzenia na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu, w tym także kwoty 1.500 zł z tytułu kosztów zastępstwa advokackiego w postępowaniu kasacyjnym.

W odpowiedzi na skargę pozwana wniosła o sprawdzenie przez Sąd wartości przedmiotu zaskarżenia wskazanej w skardze kasacyjnej, o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a także o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniesiona skarga nie nadawała się do przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie - zawierać argumenty świadczące o tym, że ze względu na sformułowane w ustawie wymagania, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz twierdzenie o oczywistym uzasadnieniu skargi. Tymczasem, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na ich oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez wnikania w szczegóły sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274), co jest możliwe wtedy, gdy kwalifikowane naruszenie podstaw

skargi kasacyjnej nie wymaga dokonywania ponownej lub pogłębionej analizy prawnej lub prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, LEX nr 898439, a także postanowienie tego Sądu z dnia 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, LEX nr 898318). Oznaczało to, że twierdzenie skarżącego o oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej byłoby uzasadnione tylko wtedy, gdyby zaskarżone orzeczenie było ewidentnie sprzeczne z obowiązującymi standardami orzekania i zostało wydane po dokonaniu oczywiście błędnej wykładni lub wadliwego zastosowania prawa, jeżeli wady te byłyby widoczne *prima facie* („na pierwszy rzut oka”), tj. bez wnikania w szczegóły sprawy i bez potrzeby dokonywania głębszej analizy prawniczej zebranego w sprawie materiału dowodowego. W ocenie Sądu Najwyższego, zaskarżone orzeczenie nie było dotknięte tego rodzaju kwalifikowaną wadą prawną, która mogłaby być uznana za elementarną lub oczywistą. Przeciwnie, w sprawie oczywiste było, że zaistniały podstawy do stwierdzenia ciężkiego naruszenia przez skarżącego podstawowych obowiązków pracowniczych. Niewątpliwie, za ciężkie naruszenie tych obowiązków można było uznać zachowanie skarżącego w dniu 6 czerwca 2011 r., który zlekceważył polecenie sprawdzania temperatury piecyka i nieprzekraczania jej powyżej 60°C, co groziło uszkodzeniem płytki spawalnej i dalej pracował „w sposób przez siebie ustalony”, a w reakcji na zwróconą mu uwagę „podniósł głos i zaczął obrażać przełożonego, a następnie jego żonę używając przy tym słów wulgarnych”. Takie zachowanie bez wątpienia zakłóciło spokój w miejscu pracy, a przede wszystkim było oczywiście niedopuszczalną reakcją na polecenie przełożonego dotyczące wykonywania pracy zgodnie z zasadami bhp.

Odnosnie do wskazanej w skardze potrzeby wykładni art. 233 § 1 k.p.c. należy wskazać, że zgodnie z jednolitym orzecznictwem Sądu Najwyższego, art. 233 § 1 k.p.c. określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów i dlatego nie może być podstawą zarzutu skargi kasacyjnej (zob. art. 398³ § 3 k.p.c. oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 stycznia 2011 r., II UK 205/10, LEX nr 785670, z dnia 22 kwietnia 2010 r., III UK 84/09, LEX nr 602075; z dnia 7 kwietnia 2010 r., II UK 177/09, LEX 599767; z dnia 8 marca 2010 r., II PK 260/09, LEX 590229; z 18 lutego 2010 r., III SK 24/09, LEX 578155; z dnia 20 stycznia 2010 r., II PK 178/09, LEX nr 577829 z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06 LEX Nr 230204). W

konsekwencji, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie ma potrzeby „ujednolicenia stanowiska w kwestii dopuszczalności wskazywania art. 233 § 1 k.p.c. w charakterze podstawy kasacyjnej”.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekając o kosztach zastępstwa procesowego w zgodzie z art. 98 k.p.c.

aw